

X

Cuvinte rostite de D-nu Inspector general P. Terrușanu,
la înmormântarea Inginerului M. Pappadopolu în ziua de 29 August.

Intristată adunare,

Cu o profundă emoțiune viu a resuma în câte-va cuvinte viața inginerului Mihail Pappadopolu, a amicului ce deplângem și pe care o moarte preamatură îl ridică din mijlocul nostru.

După ce în primii ani ai copilăriei, prin îngrijirile neobosite ale părinților săi i-se dete cea mai distinsă instrucțiune în institutele private de primul ordin, și unde învăță cu o mare înlesnire limbile moderne, franceza, germana, italiana și greaca, intră în urmă în unica școală de învățământ secundar din acea epocă, în liceul Sf. Sava.

După terminarea studiilor liceale cu mult succes, Pappadopolu simțind o deosebită chemare pentru științele matematice, urmă cu multă râvnă școala de ingineri civili din București, o instituție ce era la începutul ei, destinată a produce în primul rând conductorii pentru lucrările de inginerie, arhitectură și ingineri hotarnici, de care se simțea o mare trebuință în acele timpuri. Această instituție era alăturată pe lângă liceul Sf. Sava și servea la completarea studiilor elevilor ce se destinase matematicelor.

După terminarea acestei școli, Pappadopolu intră în serviciul Ministerului de Lucrări Publice, cu gradul de conductor clasa a III-a.

În această calitate, prin priceperea și atențiunea ce punea în conducerea lucrărilor, știu de timpuriu a'și atrage iubirea și sprijinul șefilor săi.

Drumul ce duce de la gradul de conductor la acela de inginer, și de aci înainte, lung și spinos, pentru mulți camaradi, Pappadopolu l'a parcurs cu înlesnire, fiind înaintat în totdeauna la limita inferioară a stagiului.

În calitate de inginer a luat parte la toate lucrările importante din timpul său, a fost neîntrerupt și rënd pe rënd, la construcțiunea soselelor București-Predeal, București-Pitești, Galați-Vameșu, precum și la o mulțime de alte lucrări importante.

Calitățile sale administrative îl predestina de timpuriu a deveni Șef de serviciu. La 1869 găsim pe Pappadopolu șeful circumscripției de Poduri și Sosele, cu reședința la Galați, având sub administrația sa lucrările tehnice din districtul Covurlui și districtele Basarabiei, pe când această neuitată provincie făcea parte din trupul țerei mame.

În toate aceste funcțiuni Pappadopolu a lăsat amintirea unui inginer de valoare, a unui om de bine și plin de dreptate, a unui camarad ne întrecut în serviciu și îndatoriri.

Colegialitatea ce a păstrat în totdeauna pentru camaradii săi, l'a făcut a lua parte printre cei d'întâi ingineri, la fondarea Societății Politehnice.

În epoca activității lui, între anii 1865 și 1872, lucrările publice începuse a lua deja un mare avânt, se simțea o mare trebuință de construcțiuni de tot felul, de poduri, sosele, casărmi, școli, spitale, etc., oameni tehnici români, cari să se destine carierii de întreprinzători nu erau mai de loc. Această ocupațiune remunerătoare era lăsată pe seama nepricepuților și a străinilor, cari se învâneau pe nesimțite din dinarul public, și 'și coronau cariera prin procese ilicite contra Statului. Pappadopolu dorind a fi folositor țerei sale și pe această cale, în cursul anului 1872 'și dete dimisia din poziția înaltă la care meritele sale îl ridicase în erarhia inginerilor, din gradul de inginer-șef, și se aruncă cu toată ardoarea sufletului său în calea aventuroasă a întreprinderilor.

Aci aduse servicii eminente Statului, prin o concurență loială, mulțumindu-se cu câștiguri mici, făcu să scadă simțitor prețurile unitari ale deviselor și depărtă în astfel de la lucrări pe cea mai mare parte din străini ce până la el aveau aproape exclusiv monopolul lucrărilor publice.

Dar vai, un caracter drept, o inimă loială, nu putea mult timp, să'și păstreze neclintită situația prosperă la care ajunsese, și acei pe care îi ajutase, și îi inițiase în secretul acestei profesii îl ruinară. Pe pragul ruinei, desgustul de muncă incetul cu incetul, îi cuprinse întreaga ființă, și îi dete acea boală fatală al cărei desnodământ fu moartea.

Acesta fu omul ce regretăm, și din care nu a rămas de cât o amintire și un suflet, care s'a întors în sânul Domnului, în credința căruia a trăit.

Putea-va expresiunea acestor regrete să aline mâhnirea adâncă a iubitelor sale surori, care vedeau în fratele lor pe amicul devotat, pe povățuitorul drept, pe sprijinitorul bătrânețelor lor, aceasta ar fi unica mea consolare.

Adio, dragă prietene.